

Amikor Patrick visszatért Párizsba, elhatározta, hogy lerövidíti a nevét, és a lánynak Rickként mutatkozik be. Úgy találta, hogy ez közvetlenebb. Jobban hangzik, lazább, és nem olyan komoly, mint a Patrick. Másrészt úgy döntött, hogy megfogadja Harold tanácsát és amíg csak lehet, titokban tartja Emily előtt, hogy kicsoda. Kíváncsi volt, hogy a lány tényleg olyan természetes és egyszerű-e, mint azt az apja állította.

Ahogy hazaért, tanácstalanul nézegette a hatalmas öltözködőhelyisége tartalmát. A rengeteg Boss, Armani öltöny, és más márkás divatholmi között valami hordozható, utcai öltözék után kutatott. Hamarosan rátalált egy kényelmes farmerra és egy egyszerű pulcsira. Eldöntötte, hogy a jövőben ilyesmit fog viselni.

Első útja a Louvre-ba vezetett. Egy nap alatt nem végezhetett a hatalmas kiállítással, így másnap is visszatért, remélve, hogy most már a lánnyal is találkozhat. Közben egy különös, új, izgalmas érzés kerítette hatalmába. Mintha csak egy kémregény szereplője lett volna, egy érdekes, titkos küldetéssel. Jean-Baptist kezdetben nem értette, hogy miért kéri el a fiatalúr a régi Citroënjének a kulcsait, de amikor maga a Porsche kulcsát kapta helyette, nem érezte úgy, hogy túl rossz

cserét csinált.

Patrick ezen a szerdai, esős napon alig talált parkolóhelyet a belvárosban. Mint mindig, most sem törődött különösebben azzal, hogy a tilosban áll-e meg. Amikor belépett az aulába, rengeteg turistát látott. Külön csoportokban verődve állogáltak, és egy-egy idegenvezető kíséretében várakoztak türelemmel az éppen induló tárlatvezetésre. Voltak közöttük japánok, németek, amerikaiak. Mindegyik nyakában ott lógott egy kártya, hogy el ne kallódjanak. Mellette épp egy szemüveges, lófarkas lány állt, és ugyanúgy nézte a nagy tumultust, ahogyan ő is. A sok külföldit figyelve szinte csak maga elé mondta a véleményét.

– Szegények! Mire kikerülnek ebből a labirintusból, azt sem tudják, hogy látták-e Delacroix-t vagy sem?

A fiú nem nézett a lány arcába, hanem maga is mosolyogva kommentálta a hangyabolyt.

– Fogadok, hogy meglepődnek majd azon, hogy milyen kicsi Leonardo Mona Lisája.

A lány döbbenten tekintett rá.

– Hiszen ezt minden gyerek tudja.

– Tévedés. A külföldiek 99%-ának fogalma sincs róla, mivel csak könyvekből ismerik – fordult felé magabiztosan Patrick.

Ahogy befejezte a mondatot, a fiú szeme hirtelen hatalmasra kerekedett. Holott a lányon szemüveg volt, és a frizurája nem kibontva, hanem lófarokba összefogva, a vonásaiból azonnal rájött, hogy Emilyvel beszélget.

– Rick - nyújtotta zavartan a lány felé a kezét.

Emily szégyenlősen nézett fel a magas, idegen srácre, és nemes egyszerűséggel mondta a dallamos nevét.

– Emily McDowell.

Hogy valamelyest leplezze a zavarát, a fiú gyorsan megkérdezte.

– Csak nem amerikai?

– De igen - mosolygott vissza rá a lány és átváltott franciára. – Te pedig idevalósi vagy - tette hozzá, miközben észrevette, hogy letegezte a fiút.

– Nos, azt hiszem a dialektusomat nem lehet letagadni – bukott ki belőle.

– Nagyon jól beszélsz angolul. Találkoztam már ennél durvább dialektussal is - mondta Emily kicsit elpirulva.

Zavarba jött, mert úgy hatott a kijelentése, mintha rengeteg angolul beszélő srácot ismerne a francia fővárosban. Ezért magyarázatként azonnal hozzátette.

– Vanessa, a legjobb barátnőm, ugyanígy beszél, mint te. Illetve

te sokkal jobban.

– Ó, köszönöm! - válaszolta a fiú a bókra, majd a kijárat felé bökött a tekintetével.

– Nem akarlak feltartani. Gondolom, éppen menni készültél.

Emily zavartan a földet nézte.

– Igen, tényleg.

A fiú gondolkodott. Még mielőtt a lány elindulhatott volna, gyorsan feltette a kérdést.

– Mikor jössz legközelebb tárlatot nézni?

Emilyt meglepte a közvetlen érdeklődés, de gondolkodás nélkül válaszolt a fiúnak.

– Péntek délután háromkor.

Patrick habozott egy kicsit, majd megszólalt.

– Nem bánnád, ha pénteken veled tartanék? Talán tudnék neked mutatni egy pár érdekes műalkotást.

Emily arcán széles mosoly jelent meg. Kivillantak hibátlan, fehér fogai. Több mint három éve mással sem foglalkozott, mint az európai képzőművészettel. Senki, sokszor még a tanára sem tudott annyit a francia, holland, olasz festőkről, mint maga. Ám ez a fiú olyan sziklaszilárdan állt előtte, a kijelentése olyan magabiztosnak hatott, hogy nem válaszolhatott mást.

– Jó, szívesen. Akkor pénteken, három órákor, ugyanitt.

Utána megint kezét nyújtott, és gyorsan elbúcsúzott.

Patrick nézte, ahogy felment a lépcsőkön, és beismerte, hogy az első találkozás jól sikerült. Emily attól a pillanattól fogva hatással volt rá, ahogy megszólította,. Különösen a mosolya varázsolta el. Egész este nem ment ki a fejéből a lány. Otthon elővette a laptopját, majd az éjszakába nyúlóan tanulmányozta a Louvre műkincseit.

Másnap reggel, ahogy kinyitotta a szemeit, kedvetlenül nézte a mennyezetet. „Miről feledkeztem meg? Mintha valami fontos dolog lenne ma. Fogalmam sincs. Mindegy!“ Egyetlen mozdulattal felállt, eltűnt a fürdőszobában, majd megmosakodott. Utána felöltözködött, és lement reggelizni. Marie csak fél tíz felé érkezett, tehát volt ideje arra, hogy egy kicsit ejtőzzön. „Ma péntek van. Találka a Louvre-ban. Akkor irány Párizs.“

Patrick nagy háza huszonnyolc kilométerre volt a városközponttól. Ha kedve volt az éjszakai szórakozáshoz, bevitette magát taxival, és hajnalba visszahozták. Az amerikai útja óta teljesen száraz volt. Magának bevallotta, hogy nem volt mindig egyszerű megállni alkohol nélkül. Akárhányszor lement a nappaliba, és a bár irányába nézett, elkapta a vágy, hogy töltsön magának egy konyakot. Este különösen szenvedett. Ilyenkor elfoglalta magát valamivel. Vett egy könyvet vagy leült a

laptopja elé, és addig játszott az interneten, amíg el nem fáradt. Délben már a belvárost járta. Sétált a Szajna-parton, betért egy kávéházba, evett egy pár falatot, és alig várta a találkozást.

Még fél három sem volt, amikor lement a Louvre elé. Negyed órával a megbeszélrt időpont előtt meglátta a lányt, ahogy keresztüljött a téren. Egyszerű vörös kordbársony szoknyát, és szürke kötött pulcsit viselt. Szemüveget hordott, és a haját lófarkba fogta össze, úgy, ahogy tegnapelőtt is.

– Szia - köszönt rá messziről Patrick.

– Salve - adta vissza az üdvözlést a lány, miközben lementek a lépcsőkön át a bejáráthoz.

– Nos, mit szeretnél látni? - kérdezte a fiú, mire Emily majdnem elnevette magát.

A Louvre épületét, az összes termeit úgy ismerte, mint a tenyerét. Több mint három éve, kétszer egy héten eljárt a múzeumba. Az állandó kiállítást, és az időszakost is ismerte.

Emlékezett arra, amikor először járt itt. Ott állt az üvegpiramis előtt és egészen elveszettnek érezte magát. Hatalmas tömeg hullámozott az épületben, ő pedig csak velük sodródott. Amikor már sokadszor járt itt, rájött, hogy elkerülheti a piramisba való bejutás nehézségeit, ha az egyes metró „Palas Royal – Museum Louvre“ megállójától, a Richelieu passzázson át jut be a

múzeumba. Hetente alapos terv szerint osztotta be, hogy mit szeretne megnézni, hiszen a hatalmas gyűjteményt lehetetlen volt egyszerre végigjárni.

Gondosan kiválasztotta azokat a részeket, amelyek éppen foglalkoztatták. A látogatást sokszor a hangulata határozta meg, vagy az, hogy éppen melyik fejezethez ért az egyetemi tanulmányaiban. Éppen úgy szerette az ókori gyűjteményt, mint a képtárat. Általában két-három órát töltött el ahhoz, hogy élvezze is a látottakat. Érdekelte a „rég” Louvre is, nem csak a milói Vénusz vagy a Mona Lisa. Hamarosan felfedezte, hogy lehet menni a pincébe, a Louvre alapjaihoz. Ott található a kezdeti donjon, avagy lakótorony valószínűtlenül széles fala.

Az üvegpiramisban rátalált a ragyogó könyvesboltra, ahol mindenféle, művészettel kapcsolatos könyvet árultak. Minden látogatás után elfáradt, mert az épületben nem volt pihenési lehetőség, sehol egy ülőalkalmatosság. Ám a látottak mindig kárpótolták a sok mászkálásért.

Most ránézett Rickre, és magában biztos volt, hogy semmi újdonság nem vár rá. Egyedül ez a fiú, aki előtte állt, tartogatott számára meglepetést, valódi izgalmat.

– Rádbízom magam. Vezess! - szólalt meg végül, várakozással eltelve.

Látta, ahogy Patrick elindult a számára ismerős lépcsőkön. Elhaladtak Niké szobra mellett, majd elérték az első termet. Emily hallgatta a fiú beszámolóját, miközben képről képre haladtak. Közben boldogan figyelte, amint a fiú nagy beleéléssel magyarázza a színeket, a festő benyomásait vagy az élettörténetét. A Mona Lisa elé érve csak sodródtak a tömeggel. A képet csupán pár pillanatra sikerült látni, mert a következő csoport máris nyomta őket tovább. Ekkor Emily megszólalt.

– Többek között Leonardo miatt járok ennyit a Louvre-ba. Hiszen a Mona Lisa nem egy szembetűnő szépség. De a tekintete elárulja, hogy egyéniség. Ezerszer láttam már az arcát, és mindannyiszor más. Még ha poszteren vagy könyvben látod, akkor is. Viszont ha az eredeti előtt állsz, akkor megdöbbentő a hatás. Soha sem tudod azt, hogy halványan mosolyog-e, mintha szórakozna rajtunk, vagy hogy szomorú. Mindez Leonardo trükkje. A félrevezető hatást a szemek sarka, a száj szöglete adja. Ezeket a részleteket ugyanis a mester nem dolgozta ki, hanem puha árnyékkal fedte. Így soha sem lehet elkapni ugyanazt a kifejezést. Vagy nézd a háttérét. Egy álomszerű, képtelen tájkép. Nem egyforma magas, mert a jobb oldali rész alacsonyabban helyezkedik el, mint a bal.

Patrick csodálattal hallgatta a lányt. Alaposan szemügyre vette,

és igazat adott az apjának. Valóban egy kaméleon. Emily nem volt magas a maga százhatvannyolc centiméterével. Vállig erő, hullámos, gesztenyebarna haját csak lófarokba kötötte. Kedves, mosolygós arcával úgy hatott, mint egy nagyon fiatal diáklány. Meleg, barna szemei kíváncsian figyelték még a legapróbb részleteket is.

Amikor végeztek a teljes kiállítással, eltelt már több, mint három óra is. Ahogy kiértek az épületből, már sötétedett.

– Ó, nekem haza kell mennem - szólalt meg Emily az órájára pillantva.

Elővette a telefonját, és látta a három nem fogadott hívást. Patrickra nézett, és egy kicsit elpirult.

– Elnézést - mondta zavartan, és már meg is nyomta a zöld, visszahívást kezdeményező gombot.

– Hi, Vanessa! Kerestél?

– Szia, azért hívtalak, mert valami parti lesz a VIP Roomban. Tudod, amiről a múltkor meséltem. Drágák az italok, de mindegy. Valami gazdag srácnak lesz a születési meglepetésbulija, amire hivatalos a fél bagázs. Ha van kedved, gyere el te is. A címet SMS-ben küldöm.

Emily elmosolyodott a szóáradatra, és Patrickra nézve válaszolt a telefonba.

– Tudod jól, hogy nem szeretem a bulikat. Ezenkívül nem ismerek senkit.

A barátnője nem adta fel egykönnyen.

– Kicsim, hiszen éppen azért megyünk oda! Szörnyű, hogy nem mozdulsz ki otthonról. Halló?! Kezdődik a hétvége! Party time!

– Akkor sem. Kedves tőled, de talán majd máskor.

Patrick pár lépessel arrébb állt, és hallgatta Emily válaszait. Elégedetten állapította meg, hogy Randy valóban nem túlzott. A lány tényleg két lábbal a földön jár. Nem sokat fecseg, hiszen egész idő alatt csendben hallgatta őt. Most pedig, amikor a legjobb barátnője a kedvenc klubjába hívja, “nem”-et mond. Lassan sétáltak az utcán, egymás mellett. A fiú szólalt meg elsőnek.

– Szóval Vanessa a legjobb barátnőd? Mesélj róla!

– Vanessa a legjobb barátnő, akit a világon elképzelhetek. Ő az, aki megpróbál kimozdítani a holtpontról. Úgy, mint az előbb is. Pedig alapjában véve teljesen különbözőek vagyunk. Nekem a rend a mániám, ő a káosz. Vanessa szereti a nyüzsgést, én a csendet. Ő szeret bulizni, én nem. Ő kedveli a divatos cuccokat, a márkás, szép holmikat. Én pedig... Csak nézz rám!

– Értem - bólintott Patrick, majd megkérdezte. – Te olyan

modern Cinderella vagy?

A lány csodálkozva nézett rá, miközben a fiú megmagyarázta a következtetését.

– Elrejtetted az igazi oldalad. Másnak mutatod magad, mint aki vagy.

Emily kicsit dühös lett a fiú leírására.

– Nem bújok el. Egyszerűen csak ilyen vagyok. Azt hiszed nem szeretnék olyan lenni, mint... például ő? - bökött az egyik buszmegállóban lévő hatalmas plakátra, amin a gyönyörű, fehérenemű-modell csábító pózban mosolygott rájuk.

– Ne próbálj meg más lenni, mint aki vagy - felelte őszintén a fiú, miközben alig pillantott a reklámra. – Sullivan egyébként is egy beképzelt, divatőrült, számító liba - egészítette ki félhangosan Emily plakátra tett megjegyzését.

A lány nem hagyta magát vigasztalni. Tovább folytatta a keserű összehasonlítást.

– Neki legalább lehetnek sztárallűrjei, mindenki megbocsátja. Elég ránézni. Egy eladó, egy pincér, egy fodrász teljesen máshogy bánik velem, mint velem. Hidd el, nem nyafogok, csak nem egyszerű átlagosnak lenni. Holott ezzel már meg kell tanulnod gyerekként élni. A szüleidnek ugyan te vagy a legszebb, de ahogy felnősz, rájössz, hogy a sulis legszebb sráca

nem utánad fordul meg. Nem te leszel a bálkirálynő. A legtöbben szánakozva néznek, mert nincs is barátod. Ha ezen nem tudsz túllépni, akkor elvesztél. Jön az első orr- vagy mellműtét, a kisebb korrektúrák, botox, satöbbi. Èn Kaliforniából jövök, ezért tudom, hogy miről beszélek.

Patrick csodálkozva hallgatta. Utána óvatosan feltette a kérdést.

– Talán te is voltál már a szépségszkeptornál?

Emily tagadólag rázta a fejét.

– Rajtam túl sok a változtatnivaló. Kezdem a magasságommal. A szürkeség ellen amúgy sincs műtét. Ezzel tisztában vagyok. Talán emiatt vagyok zárkózott, mert hiszek abban a hülyeségben, hogy valaki majd magamért fog szeretni. Bár az is lehet, hogy nem lesz ilyen szerencsém.

Hirtelen zavartan elnevette magát, majd azonnal folytatta a magyarázatát.

– Tudod, hogy a férfiak előbb mindig a nő dekoltázsát veszik észre? Megbabonázza őket a női mell szépsége. Èn már annak is örülök, ha valakinek egyáltalán feltűnik, hogy nő vagyok. Èrted már, hogy mekkora különbségek vannak?

A fiú egyre jobban csodálta a lányt a kíméletlen önkritikájáért, a humoráért. Annál is inkább, mert Emily kegyetlenül eltúlozta

az egészet. Patricknak kifejezetten tetszett a külseje. Kezdetről fogva hasonlított az arca valakire, egy időtlen szépségre, de nem jött rá, hogy kire.

– Hasonlítasz valakire, - mondta ki a szavakat hangosan Patrick - csak még nem ugrik be.

Emily bólintott, mert nem számolt kegyes dícsérettel.

– Számomra ő a tökéletes - nézett fel újra csodálattal a fehér neglizsében nyújtózkodó, káprázatosan szép szupermodellre.

– Mondtam már, hogy korántsem az. Csak úgy gondolod – magyarázta Patrick töretlenül.

– Persze, hiszen te biztosan ismered Kim Sullivant, a sztármodellt! - mosolygott rá Emily, miközben nevetve csóválta a fejét.

– Igen. A volt barátnőm - bukott ki Patrickból az igazság.

A lány egy pillanatra megdöbbent, aztán hangosan felnevetett.

– Világos! Gondolhattam volna. Tudod, hogy vicces veled együtt lógni?

Patrick elmosolyodott, mert rájött, hogy valóban hihetetlennek hat a kijelentése.

– Aha, elhiszem. Nos, kisasszony, akkor hazakísérhetem?

A lány megállt és ránézett.

– Rick, te olyan régimódi vagy.

– Tényleg az vagyok. Honnan tudod?

A lány nem felelt semmit. Némán elmerült a gondolataiban, miközben egymás mellett ballagtak az utcán. Patricknak hirtelen eszébe jutott valami.

– Ismered Balzac idézetét Párizsról?

Emily megrázta a fejét, mire Patrick belekezdett.

„Azok a szegény emberek, akiknek az életéből hiányzik a szerelem, s akik ifjúságuk legszebb óráit lélekölő munkában töltik el, ők tudják csak a titkát annak a gyors pusztításnak, amelyet letarolt, félreismert lelkükben véghezvisz egy nagy szenvedély. Annyira biztosak a választásuk helyességében, oly hirtelenséggel pazarolják lelkük minden erejét a nőre, akibe belészerettek, hogy a közelében gyönyörűséges izgalmakat élnek át, gyakran anélkül, hogy hasonlót ébresztenének benne. Ez hízeleg a legjobban az asszonyok önzésének, ha képesek felismerni a szenvedélynek ezt a látszólagos mozdulatlanságát és a lappangó indulatot, mely oly mélyről jön, hogy időbe telik, amíg fölszínre tud jutni. Ezek a szerencsétlen flótások remetéik Párizs szívében, átélik a remeteélet minden gyönyörét és megesik, hogy nem bírnak ellentállani a kísértéseinek; de még gyakrabban csalódásnak, elárultatásnak, félreismertetésnek esnek áldozatul és ritkán jutnak hozzá, hogy leszakíthassák a

gyümölcsét ennek a szerelemnek, mely számukra mindenkor égből hullott virágot jelent.“

– Gyönyörű – felelte a lány megilletődve. – Hallgatnálak reggelig is, de ha továbbra is gyalog akarjuk megtenni az utat hazáig, akkor lefagynak a lábaim.

– Ó, persze! Ne haragudj! Azonnal hívok egy taxit – válaszolta, és elindult a fények irányába.

Hamar talált is egy szabad kocsit. Emily bement a címet, majd nem sokkal később már egy patinás, nagy ház előtt álltak.

– Szeretnél még feljönni? - kérdezte a lány, miközben a fiú dühösen állapította meg, hogy nincs nála se az igazolványa, se a pénztárcája.

Emily kifizette a taxit, és választ várva nézte a fiút.

– Nem akarok zavarni - mentegetőzött Patrick.

– Nem zavarasz. Ma estére nincsen semmi programom. Ha van kedved, akkor megnézhetünk együtt egy filmet – bátorította tovább a lány.

A fiú közben mosolyogva állapította meg magában, hogy talán ez az első eset, hogy józanul megy fel egy lányhoz. Minden hátsó gondolat nélkül. Így beleegyezett, majd együtt indultak fel a lány lakására.